

Omraade faa en Opgave at løse; i hvilket Tilfælde Arveretten skal haves, er altid et Skøn undergivet, naar man ikke vil tage Skridtet fuldt ud, og naar man altsaa vil mene, at der er Hensyn, som gøre, at man ikke ubetinget kan give Barnet samme Ret som det i Ægteskabet fødte Barn. Det beror i Virkeligheden paa et Skøn, hvor man drager denne Grænse, det er ikke noget principielt, men beror paa et Hensigtsmæssighedshensyn. Jeg har det Syn, at der kan være Grund til at rejse det Spørgsmaal, om man ikke nærmest burde være varsom i de Tilfælde, hvor Faderen har været umyndig. Hvor Faderen har været umyndig og Moderen maaske myndig, er det — særlig som Forholdene ligge her, hvor det er en Ret for Moderen — efter min Mening tvivlsomt, om det er rigtigt at give hende en saadan Ret, men Enkelthederne her ville kunne være Genstand for yderligere Overvejelse.

Regelen om, at Moderen kan faa Underholdsbidrag udbetalt af det offentlige, er jo i det væsentlige uforandret, undtagen med Hensyn til dette, at Bidraget ogsaa skal udbetales, naar Faderen er borte, hvad der jo er ret væsentligt. Som Betingelse er der sat, at der udenfor København skaffes en Attest om, at hendes Formuesforhold og Erhverv ikke tillade hende selv at sørge for Barnets forsvarlige Underhold og Opdragelse. Jeg kan egentlig ikke skønne andet, end at det er principielt rigtigt, om end vi mene, at der kan være delte Meninger herom. Forholdet er i Virkeligheden ifølge Forholdets Natur det, at baade Faderen og Moderen ere fuldt underholdspligtige, før det offentlige skal træde til. Det offentlige skal træde til, naar de ikke magte Forsørgelsen. For øvrigt er der noget mærkeligt i dette Ord „udenfor“ København, idet Bestemmelsen herved indskrænkes til en Del af Landet. Bestemmelsen om, at det Bidrag, der skal paalægges det offentlige, ikke kan være større end det, som paa den Egn, hvor Barnet forsørges, i Almindelighed udredes af uformuende Fædre, kan der vel ikke siges noget til, men det er vel ikke udelukket, at man lidt nærmere kan præcisere de uformuende Fædres Forpligtelser saaledes, at man sikrer sig, at det bliver

f. Eks. $\frac{3}{5}$ af forsvarlig Plejeløn for den paagældende Del af Landet.

I § 9 bestemmes, at en udenfor Ægteskabet besvangret Kvinde kan kræve Sag rejst mod den af hende som Fader sigtede. Her er Tale om en Ret for Kvinden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der kunde være Grund til at overveje, om man ikke bør paalægge Kvinden som en Forpligtelse at gøre Anmeldelse om sit Svangerskab til offentlige Myndigheder; hvilke offentlige Myndigheder skal jeg ikke komme ind paa. En saadan Ordning vil kunne være en Beskyttelse for Barnet og i Virkeligheden en Lettelse for Kvinden selv. Naar en Kvinde føder i Dølgemaal, sker det ordentligvis ikke efter en forudfattet Beslutning om, at hun vil føde i Dølgemaal, men det sker, fordi hun stadig bliver ved at skyde den pinagtige Ting ud at skulle fortælle, at hun er frugtsommelig. Saa kan det let gaa saadan, at Omgivelserne meget vel vide, at hun er frugtsommelig, eller dog have en temmelig stærk Formodning derom, men af Finfølelse — den være sig rigtig eller urigtig — trænge de ikke ind paa Kvinden og sige, at det skal ud. I det Øjeblik derimod, der findes en retlig Pligt for Kvinden til at anmelde Svangerskabet paa et Tidspunkt, som altsaa nærmere maa bestemmes efter Forhandling med lægekundige Folk, vil der deri være en stærk moralsk Opfordring, man kunde i mange Forhold sige en vis personlig juridisk Forpligtelse for Omgivelserne til, naar de komme til Kundskab eller stærk Formodning om, at en Kvinde i deres Omgivelser er frugtsommelig, at sørge for, at der bliver bragt Klarhed til Veje over Sagen. Derved ville formentlig Forbrydelser mod Barnets Liv kunne forebygges, og derved vil det kunne bevirkes, at Kvinden kommer til at føde under bedre Forhold, end det nu undertiden sker. Jeg vil endvidere sige, at det, at det er Moderen, som er raadig over det hele, har ogsaa den Virkning, at Sager, der anlægges for at skaffe Oplysning om, hvem der er Barnets Fader, kaldes for private Sager. Det betyder jo imidlertid ikke saa grumme meget. Øvrigheden maa hele Tiden agere med. Man har altsaa ganske naturligt i Kvindens Interesse sørget for, at Øvrigheden skal